

ÖLÜM DEĞİL AYRILIKTIR BİZİ YAKAN...

29 Ocak 2017 de Babam, ondan 8 ay sonra da amcam dünya imtihanını tamamlayıp dar-ı bekaya irtihal etti. Mekânları cennet olsun. Rabbim onlara rahmet eylesin. Bir yakınımızı daha yolcu etmek içimizdeki ayrılık ateşini yeniden alevlendirdi. Çocukluk günlerimden hatırlıyorum. Bizim köylüler kamyonculuk yaparlardı, ancak 1980 lerin sonlarında İran-Irak sınır kapıları kapanınca mecburen minibüsçülüğe yöneldiler ve bir bir İstanbul'a göç etmeye başladılar. Ayda bir köyümüzden bir göç kamyonu giderdi. Bütün köylüler toplanıp ağlayarak onları yolcu ederlerdi. Hâlbuki gittikleri yer İstanbul'du ve tekrar görüşeceklerdi. Öyleyse neden ağlıyorlardı? Yıllar sonra anladım ki **insanı yakan gitmek değil gitmenin içindeki ayrılık acısı imiş**. O acı baban ölünce de gelir, gurbete gittiğinde de, sevdiğin seni terk edince de...

Bir Arap şairi diyor ki **"eğer ayrılık olmasaydı ölüm yol bulamazdı ki gelip ruhlarımızı alsın"** Ne kadar güzel özetlemiş ayrılık acısını...

Biz Müslümanız elhamdulillah ve biliyoruz ki vefat eden bir sevdiğimiz ebedi olarak yok olmuyor, sadece dünya imtihanını bitirip asıl vatanı olan ahiret yurduna gidiyor ve biz de gidecek ve tekrar onunla buluşacağız ama yine de göz yaşlarımıza hakim olamıyoruz. Çünkü bizi yakan onu bir daha görememek değil ondan (uzun) sureli ayrı kalmak... Aslında o giderken bize "elveda" demiyor, "tekrar görüşmek üzere" diyor. Ama tekrar görüşme suresi bizim ömrümüze ve amelimize bağlı olarak her zamankinden daha uzun... ve mutlak görüş gününe kadar beklemek zorunda olduğumuz için üzülmüyoruz.

Aslında her ayrılığın içinde bir de kavuşmak vardır. Ben, Hollanda'dan Türkiye'ye her gelişimde geri dönerken buradaki sevdiğilerimden ayrılmanın acısını yaşarken diğer taraftan da oradaki sevdiğilerime kavuşmanın sevincini yaşıyorum.

İstanbul'a gitmek için Gümüşhane'den ayrılmak zorunda olduğumuz gibi başta Peygamberimiz (sav) olmak üzere ahiret yurduna göç eden bütün sevdiğilerimize kavuşmak için de dünyadan ayrılmak zorundayız. Ölen ehli iman bir akrabamızın ayrılık acısı bizi sararken, onun da ruhunu ve gönlünü ahiretteki sevdiğilerine kavuşmanın hazzı ve mutluluğu sarıyor.

Ay sonuna kadar çalışan bir insan nasıl ki maaş günü sevinçle maaşını almaya gidiyorsa ölen bir ehli imanda hizmetini tamamlayıp ahirete ücretini almaya, rahata ve rahmete gidiyor.

Ölümden ve onun içindeki ayrılık acısından kaçış yok, yeteri ki pişmanlıklarımızdan gelen daha büyük acılarımız olmasın. Mesela, sağlığında anne-babasına hakkıyla hürmet ve hizmet etmeyen bir evlat onları kaybettikten sonra sadece ayrılığına değil yap(a)madığı evlatlığa daha çok yanar. "Keşke kırmasaydım, keşke üzmeseydim, keşke gönüllerini hoşnut etseydim vs vs." İşte bu keşkelerin acısı ayrılık acısından çok daha ağırdır. Çünkü gün gelir ayrılık acısı diner ama keşkelerin acısı hiiic dinmez.

Sevdiğilerimizin kıymetini onlar yanımızda iken bilelim ne yapacaksak onlar yanımızda iken yapalım çünkü giden geri gelmiyor.